

RESSÒ DE LA PARAULA

NOVA FRATERNITAT (XI)

Amor profètic

L'esclau Onèsim és elevat a la categoria de germà i com a tal ha de ser tractat pels seus antics «amos»: ell mateix els haurà de tractar fraternalment, assegut amb ells a la mateixa taula de l'Eucaristia.

Això passa a l'interior de l'Església, en les fraternitats concretes, on les relacions socials contrasten obertament amb les que ofereixen la societat i la cultura. Tal fenomen ha perviscut fins als nostres dies, per exemple, entre els ministres ordenats, sacerdots, diaques, i en les comunitats fraternes de Vida Consagrada: els càrrecs i missions s'encomanen sobre la base d'una igualtat fonamental; l'extracció social dels seus membres no compta gens per ocupar una determinada responsabilitat, que sempre serà considerada com a servei. No ignorem els moments en què no vam ser fidels a aquest principi: eren veritables traïcions a l'autèntica fraternitat evangèlica; els interessos econòmics i polítics de vegades també s'han infiltrat a l'Església, desdibuixant els testimoniatges absolutament majoritaris d'una veritable fraternitat.

Només els bons historiadors, que siguin capaços de descobrir els mecanismes profunds dels canvis històrics, descobriran la influència decisiva de la «nova fraternitat cristiana» en l'abolició de l'esclavitud i en la declaració d'igualtat fonamental de tots els éssers humans.

La veritat és que l'amor compartit entre els germans, membres de la mateixa comunió amb Crist,

té un clar sentit profètic. Tot amor cristià és profètic. Passa com en el matrimoni: la força expansiva de l'amor de la parella es projecta en els fills, en tota la família i fins i tot en la societat. És un testimoniatge viu de com s'ha d'estimar; és una interpel·lació i un anunci, de vegades també una denúncia de falta d'amor; és un referent on mirar, quan la societat claudica davant les forces més egoïstes. I el que diem del matrimoni pot aplicar-se a tota «cèl·lula d'amor fratern» que trobem aquí i allà al món.

Això és el que afirmem: la fraternitat cristiana té una vocació universal. El seu gran somni és que aquesta taula, entorn de la qual es reuneix, s'ompli de comensals, de tots els comensals del món, «de tota raça, llengua poble o nació...». És més, l'amor, encarnat en mil formes de servei concret, es dirigeix

als més pobres i necessitats. Per això, l'amor de la fraternitat tendeix a plasmar-se, no sols en gestos senzills i quotidians, sinó en accions i projectes socials concrets.

És possible que es donin accions i projectes transformadors de la societat sense amor?

Sens dubte que sí, sobretot, si la pregunta es refereix a la possible absència del que entenem per «amor cristià». Hi ha moltíssims projectes transformadors, que busquen una societat més igualitària («igualitària» per a molts sinònim simplement de «justa» o fins i tot «fraterna»). Aquests projectes poden néixer de diverses motivacions, des de sincers sentiments humanitaris, fins del mateix rebuig o l'odi.

Què hi podem dir? Que, si manca absolutament l'amor, estan abocats irremediablement al fracàs: són treballs sense ànima, que poden romandre un temps, però només a costa de ser garantit el control de l'autoritat, del cap, del líder, del govern, de la repressió policial o militar... fins que les persones no puguin reprimir més el crit de dignitat i llibertat.

En tot cas, la fraternitat cristiana, continuarà sent fidel a la seva vocació de constituir-se en una cèl·lula sana i guaridora del món. No oblidarà que el goig de ser germans en Crist, és un do per gaudir-lo amb tota la humanitat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'Esperit, do de Déu a la humanitat

La Pentecosta culmina la celebració del misteri pasqual. Al llarg de l'any litúrgic hem anat celebrant diversos aspectes d'un únic misteri: l'amor gratuït i misericordiós de Déu, que ens envia el seu Esperit per portar-nos a la vida plena. La Pentecosta evoca el Baptisme de Jesús. Allà s'esquinça el cel i Déu envia el seu Esperit al Fill Jesús perquè visqui la nostra vida humana fins a la plena donació de la mort i la resurrecció. Aquí Déu envia l'Esperit a l'Església per fer-la fidel al seu Senyor i portar la humanitat a la vida.

Aquesta és la fe cristiana. Déu no oblidarà la nostra humanitat feble i imperfecta sinó que ve a salvar-la. Evoquem ara tota la nostra experiència humana al llarg de la història en les diverses cultures

i religions; el que ha viscut d'esperança, de desig, de decepció, de terror, de recerca, de desesperació... Davant de tota aquesta història, renovem la sorpresa de la revelació cristiana: Déu no oblidarà el nostre món humà ni condemna les seves terribles inhumanitats sinó que l'estima i escolta el seu clam i les seves esperances.

Davant la Pentecosta, renovem també la nova sorpresa del missatge cristià. Sovint les pregàries dirigides a Déu li demanen que ens alliberi de la nostra condició humana: el sofriment, les dificultats de la vida, la mort; o també li demanen que faci un món a la nostra mida, que ens faci a nosaltres superiors, privilegiats, satisfets. Déu escolta el nostre clam per la vida i la felicitat, però

no ho fa a la nostra mesura. No allibera l'home de la seva condició humana, feblesa, limitació i mort. Déu li envia el seu Esperit per fer del Fill Jesús, i amb Ell de tota la humanitat, una família de persones que aprenen a viure la seva condició humana com a fills i aprenen a estimar.

L'Esperit porta Jesús a una vida de senzillesa, de llibertat, de plenitud en l'entrega de la pròpia vida. I porta l'Església i tota la humanitat a participar de la vida de Jesús i trobar l'alegria i la plenitud en l'amor, l'acceptació de les nostres febleses, l'acolliment de tots tal com són, l'entrega al Pare.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

NUEVA FRATERNIDAD (XI)

Amor profético

El esclavo Onésimo es elevado a la categoría de hermano y como tal debe ser tratado por sus antiguos «amos»: él mismo les tendrá que tratar fraternalmente, sentado con ellos a la misma mesa de la Eucaristía.

Esto pasa al interior de la Iglesia, en las fraternidades concretas, donde las relaciones sociales contrastan abiertamente con las que ofrecen la sociedad y la cultura. Tal fenómeno ha pervivido hasta nuestros días, por ejemplo, entre los ministros ordenados, sacerdotes, diáconos, y en las comunidades fraternas de Vida Consagrada: los cargos y misiones se encomiendan sobre la base de una igualdad fundamental; la extracción social de sus miembros nada cuenta para ocupar una determinada responsabilidad, que siempre será considerada como servicio. No ignoramos los momentos en que no fuimos fieles a este principio: eran verdaderas traiciones a la auténtica fraternidad evangélica; los intereses económicos y políticos alguna vez también se han infiltrado en la Iglesia, desdibujando los testimonios absolutamente mayoritarios de una verdadera fraternidad.

Sólo los buenos historiadores, que sean capaces de descubrir los mecanismos profundos de los cambios históricos, descubrirán la influencia decisiva de la «nueva fraternidad cristiana» en la abolición de la esclavitud y en la declaración de igualdad fundamental de todos los seres humanos.

Lo cierto es que el amor compartido entre los hermanos, miembros de la misma comunión con Cristo, tiene un claro sentido profético. Todo amor cristiano es profético. Ocurre como en el matrimonio: la fuerza expansiva del amor de la pareja se proyecta en los hijos, en toda la familia e incluso en la sociedad. Es un testimonio vivo de cómo se debe amar; es una interpelación y un anuncio, a veces también una denuncia de falta de amor; es un referente donde mirar, cuando la sociedad claudica ante las fuerzas más egoístas. Y lo que decimos del matrimonio puede aplicarse a toda «célula de amor fraterno» que encontramos aquí y allá en el mundo.

Esto es lo que afirmamos: la fraternidad cristiana tiene una vocación universal. Su gran sueño es que esa mesa, en torno a la cual se reúne, se llene de comensales, de todos los comensales del mundo, «de toda raza, lengua pueblo o nación...». Es más, el amor, encarnado en mil formas de servicio concreto, se dirige a los más pobres y necesitados. Por eso, el amor de la fraternidad tiende a plasmarse, además de en gestos sencillos y cotidianos, en acciones y proyectos sociales concretos.

¿Es posible que se den acciones y proyectos transformadores de la sociedad sin amor?

Sin duda que sí, sobre todo, si la pregunta se refiere a la posible ausencia de lo que entendemos por «amor cristiano». Hay muchísimos proyectos transformadores, que buscan una sociedad más igualitaria («igualitaria» para muchos sinónimo simplemente de «justa» o incluso «fraterna»). Estos proyectos pueden nacer de diversas motivaciones, desde sinceros sentimientos humanitarios, hasta del mismo rechazo o el odio.

¿Qué podemos decir sobre ello? Que, si carecen absolutamente de amor, están abocados irremediablemente al fracaso: son trabajos sin alma, que pueden permanecer un tiempo, pero sólo a costa de ser garantizado el control por la autoridad, el jefe, el líder, el gobierno, la represión policial o militar... hasta que las personas no puedan reprimir más el grito de dignidad y libertad.

En todo caso, la fraternidad cristiana, continuará siendo fiel a su vocación de constituirse en una célula sana y sanadora del mundo. No olvidará que el gozo de ser hermanos en Cristo, es un don para disfrutarlo con toda la humanidad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Eucaristia missionera

Des de fa dotze anys, les delegacions de Missions de la Província Eclesiàstica de Barcelona, convoquen una Eucaristia al mes de juliol, amb els missioners i missioneres que estan entre nosaltres en aquestes dates, els seus familiars, col·laboradors i els amics de les missions. Després de la celebració i la pregària, continua l'estona de convivència i festa, com a ocasió

de mostrar l'afecte sincer als missioners i l'admiració per la seva entrega, testimoni de fe i dedicació evangèlica al desenvolupament i evangelització dels pobles.

Aquesta missa i trobada es realitza rotatoriament als bisbats de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. El proper 15 de juliol, a les 11 h, tindrà lloc en aquesta darrera diòcesi, a la Casa de

Eucaristia missionera del 2016

l'Església de Terrassa, al carrer Vinyals 47.

Els seminaristes comparteixen dinar amb el bisbe Agustí

El passat dimarts 20 de juny, els seminaristes de la diòcesi van compartir un moment de germanor dinant junts en un restaurant de Sant Feliu. Abans, van pregar l'hora menor a la capella de la Casa de l'Església i després, durant el dinar i la sobretaula, van compartir els di-

versos plans per a l'estiu de cadascun dels seminaristes. El bisbe Agustí també es va interessar

per la valoració que feien ells sobre la incorporació a l'equip de formadors del Seminari d'un prevere de Sant Feliu. En aquest dinar es va sumar Alejandro Alan Lértola, de la Parròquia de la Immaculada Concepció de Vilanova i la Geltrú, que entrarà al Seminari el proper curs.

Trobada de catequistes de l'Arxiprestat de Garraf

Es va celebrar el passat 10 de juny, a la tarda, sota el lema «Ser catequista, en el dia a dia» al local de l'Orfeó Vilanoví. Les parròquies de Vilanova i la Geltrú van acollir als i les catequistes

d'altres parròquies de Sitges, Cubelles, Canyelles, Les Roquetes (de Ribes), Sant Pere de Ribes. La cinquantena de participants va comptar amb l'acompanyament de Mn. Fermí Martín i Mn. Pere Milà. La sessió va ser conduïda per la Sra. Eva Torres, que va desglossar i aprofundir el lema en «ser catequista», i després «en el dia a dia». Va resultar molt enriquidor poder compartir entre els catequistes els dubtes, alegries i motivacions, així com experiències pròpies fent catequesi. Al final de la jornada, entre altres conclusions, va sortir com fer l'acolliment a les famílies perquè se sentin còmodes amb les parròquies.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Convido tot hom a una comunicació constructiva que rebutgi els prejudicis i transmeti esperança i confiança en el nostre temps» (28 de maig).

@Pontifex: «La presència materna de Maria ens recorda que Déu mai no es cansa d'inclinar-se amb misericòrdia sobre la humanitat» (29 de maig).

@Pontifex: «La joia cristiana ve de l'Esperit Sant, que ens dóna la veritable llibertat i el do de portar Jesús als germans» (30 de maig).

@Pontifex: «Aprenguem de la fe forta i servicial de la nostra Mare Maria per esdevenir senyal viu de la misericòrdia de Déu» (31 de maig).

Cristians a Europa: un poble amb una missió

La parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat acull la visita d'un grup de participants del Col·loqui

Aquest és el títol del 29è Col·loqui Europeu de Parròquies que tindrà lloc del 9 al 14 de juliol a Barcelona. Aquesta és una trobada de cristians de parròquies i comunitats cristianes de països europeus que, cada dos anys i en un país diferent, comparteixen les seves experiències sobre qüestions d'Església i de la societat, partint del seu compromís pastoral i amb el desig de participar amb la pròpia identitat a la construcció europea.

La iniciativa va néixer d'un prevere francès, el P. François Connan, aleshores rector de la Parròquia de Saint Séverin de París qui, intuït els nous horitzons que obria el Concili Vaticà II, va pensar organitzar una trobada de parròquies europees. La iniciativa va comptar amb el recolzament del cardenal König de Viena i d'altres bisbes. Al primer Col·loqui, l'any 1961, van participar preveres de Bèlgica, Alemanya, França, Itàlia, Àustria, Suïssa i Espanya. En aquest moment participen homes i dones, clergues i laics de 18 països. Des dels ini-

cis, hi han assistit preveres i laics de les diòcesis de Catalunya. Mn. Josep M. Vidal i Aunós, de Barcelona, ha estat present des del primer Col·loqui a Lausanne i n'ha estat un impulsor qualificat.

Barcelona, que ja va ser seu del Col·loqui l'any 1967, ho torna a ser en-

guany. Els participants arribaran amb un treball previ en base a una enquesta distribuïda en els diversos països sobre la missió que, com a Poble de Déu, tenim en el nostre continent. S'hi aprofundiran les temàtiques amb conferències d'experts i moments de diàleg. També hi haurà la presentació d'experiències pastorals i visites a diverses parròquies de l'Arxidiòcesi de Barcelona o properes, com ara la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau, del Prat de Llobregat, que acollirà la visita d'un grup de persones del Col·loqui.

Sens dubte, serà ocasió de trobada, d'enriquiment, d'intercanvi, de descoberta i d'empenta per a l'Església present al vell continent.

Nous bisbes auxiliars a Barcelona

Dilluns 19 de juny va arribar la notícia del nomenament per part del papa Francesc de dos nous bisbes auxiliars per a la veïna Arxidiòcesi de Barcelona. Un és el prevere nascut a Cornellà, Mn. Sergi Gordo, fins ara secretari general i canceller de la seva arxidiòcesi, i l'altre és un prevere de Mallorca, Mn. Antoni Vadell, actual

vicari episcopal per a l'Evangelització de la diòcesi mallorquina. L'ordenació episcopal d'aquests joves bisbes electes (50 i 45 anys, respectivament) es preveu passat el període vaca-

cional, per al mes de setembre. Per altra part, avui mateix a les 18 h, se celebra a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, una Eucaristia d'acció de gràcies per la creació com a cardenal de Mons. Joan Josep Omella. Preguem per l'Arxidiòcesi metropolitana de Barcelona, pels seus nous bisbes auxiliars i pel nou cardenal.

Corpus Christi

Un any més, la solemnitat d'aquesta celebració que recorda la presència de Jesús a l'Eucaristia va lluir el passat 18 de juny als pobles i viles de la diòcesi amb les processons, les catifes de flors i l'ou com balla. A la Catedral de Sant Llorenç, la missa de les 19 h va ser presidida pel bisbe Agustí i posteriorment es va realitzar la processó, pels carrers del voltant del temple i la plaça de la vila, on s'havia confeccionat una catifa de flors, en col·laboració amb l'Associació Calaix de Sastre. Des de dijous 15, al petit pati del passatge del Penedès, al costat de la catedral, es podia veure l'ou com balla a la font, decorada pels Amics de les Roses.

A Sitges s'han confeccionat 33 catifes, per on va circular la processó amb el Santíssim al vespre de diumenge 18 de juny, després de la missa de les 19 h a la Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla. A moltes altres poblacions, com ara Castelldefels, Abrera, Sant Sadurní... també s'han realitzat processons, on normalment els nens i nenes que han fet la primera comunió en aquests mesos tenen un protagonisme important.

L'exemple d'estimació fins a donar la vida que Jesús va fer palès també a través de la institució de l'Eucaristia, és a dir, el seu Cos i la seva Sang lliurats per nosaltres, es relaciona directament amb la dimensió caritativa de la vida cristiana, i per això, se celebra també el Dia de la Caritat, amb una campanya de sensibilització de Càritas Diocesana, sota el lema «Cridats a ser comunitat» i amb la col·lecta especial destinada a aquesta institució.

AGENDA

► **Final de curs a la Cúria.** El proper divendres 7 de juliol, tindrà lloc l'Eucaristia de final de curs per als treballadors i voluntaris que col·laboren a la Casa de l'Església. Serà l'ocasió també d'agrair i saludar la comunitat de les Germanes Dominiques de la Presentació que fins ara residien a l'edifici de la Cúria i que a partir del proper curs ja no hi seran presents. Les oficines de la Casa de l'Església romanen obertes fins al 31 de juliol i restaran tancades durant el mes d'agost pel període vacacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, verge (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. franciscanes missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dimarts [Gn 19,15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; santa Berta, vg.

5. ■ Dimecres [Gn 21,5.8-20 / Sl 33 / Mt 8,28-34]. Sant Antoni M.

Zaccaria (1502-1529), prev., fund. barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19; 24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. Urgell: □ sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la ciutat de La Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; sant Marçal,

bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dissabte [Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9,14-17]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Za 9,9-10 / Sl 144 / Rm 9,9.11-13 / Mt 11,25-30]. Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana; sant Agustí Zhao Rong i companys, mrs.

Diumenge XIII de durant l'any

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,8-11.14-16a)

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà.» El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezí, el seu criat: «Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezí li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezí la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill.»

▶ Salm responsorial (88)

R. *Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.*

Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors, / d'una generació a l'altra anunciaré la vostra fidelitat. / Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, / mantinc la fidelitat en el cel.» R.

Senyor, feliç el poble que us aclama. / Caminarà a la llum de la vostra mirada. / Tot el dia celebrarà el vostre nom, / enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder, / alcem el front perquè vós ens estimeu; / el nostre rei és del Sant d'Israel, / és del Senyor l'escut que em protegeix. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 6,3-4.8-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 10,37-42)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tot hom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,8-11.14-16a)

Pasó Eliseo un día por Sunén. Vivía allí una mujer principal que le insistió en que se quedase a comer; y desde entonces, se detenía allí a comer cada vez que pasaba. Ella dijo a su marido: «Estoy segura de que es un hombre santo de Dios el que viene siempre a vernos. Construyamos en la terraza una pequeña habitación y pongámosle arriba una cama, una mesa, una silla y una lámpara, para que cuando venga pueda retirarse». Llegó el día en que Eliseo se acercó por allí y se retiró a la habitación de arriba, donde se acostó. Entonces se preguntó Eliseo: «¿Qué podemos hacer por ella?». Respondió Guejazí, su criado: «Por desgracia no tiene hijos y su marido es ya anciano». Eliseo ordenó que la llamase. La llamó y ella se detuvo a la entrada. Eliseo le dijo: «El año próximo, por esta época, tú estarás abrazando un hijo».

▶ Salmo responsorial (88)

R. *Cantaré eternamente las misericordias del Señor.*

Cantaré eternamente las misericordias del Señor, / anunciaré tu fidelidad por todas las edades. / Porque dijiste: «La misericordia es un edificio eterno», / más que el cielo has afianzado tu fidelidad. R.

Dichoso el pueblo que sabe aclamarte: / caminará, oh, Señor, a la luz de tu rostro; / tu nombre es su gozo cada día, tu justicia es su orgullo. R.

Porque tú eres su honor y su fuerza, / y con tu favor realizas nuestro poder. / Porque el Señor es nuestro escudo, / y el Santo de Israel nuestro rey. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 6,3-4.8-11)

Hermanos: Cuantos fuimos bautizados en Cristo Jesús fuimos bautizados en su muerte. Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte, para que, lo mismo que Cristo resucitó de entre los muertos por la gloria del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva. Si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él; pues sabemos que Cristo, una vez resucitado de entre los muertos, ya no muere más; la muerte ya no tiene dominio sobre él. Porque quien ha muerto, ha muerto al pecado de una vez para siempre; y quien vive, vive para Dios. Lo mismo vosotros, consideraos muertos al pecado y vivos para Dios en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,37-42)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus apóstoles: «El que quiere a su padre o a su madre más que a mí, no es digno de mí; el que quiere a su hijo o a su hija más que a mí, no es digno de mí; y el que no carga con su cruz y me sigue, no es digno de mí. El que encuentre su vida la perderá, y el que pierda su vida por mí, la encontrará. El que os recibe a vosotros, me recibe a mí, y el que me recibe, recibe al que me ha enviado; el que recibe a un profeta porque es profeta, tendrá recompensa de profeta; y el que recibe a un justo porque es justo, tendrá recompensa de justo. El que dé a beber, aunque no sea más que un vaso de agua fresca, a uno de estos pequeños, sólo porque es mi discípulo, en verdad os digo que no perderá su recompensa».

COMENTARI

Estimem molt la família i Déu encara més

A la Transfiguració de Jesús surt Moisès, representant la Llei; i pels Profetes hi ha Elies que —amb Eliseu— són profetes sense llibre propi.

La generositat d'una dona benestant vers Eliseu, l'home de Déu, supera amb escreix el nivell habitual. Fem-li una habitació d'obra, posem-li un llit, una taula, una cadira i un llum.

L'agraïment d'Eliseu vers la dona que no té fills és obra del poder de Déu: l'any que ve amanyagaràs un fill.

El batejat, en sortir de l'esclavatge del Pecat, entra en el senyoriu del Senyor al qual resta radicalment unit participant solidari del destí de Crist.

Les dues cares del baptisme són morir a l'home vell i renéixer a la vida nova, com la del Ressuscitat.

Tingueu-vos per morts al Pecat però vius per a Déu en Jesucrist. En principi el cristià sí és mort al pecat, però el pecat no és mort sinó viu i operant!

Pau atribueix els mateixos efectes a la fe que al baptisme: no coneix baptisme sense fe ni fe sense baptisme.

Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per a venir amb mi. Jesús no contraposa en disjuntiva dos amors: el de Déu i el de la família. Prenent com a punt de comparació l'amor a la família, reconegut com a bàsic, diu que l'amor a Déu —expressat en la fidelitat a Crist— ha de ser encara més alt que el de la família.

Qui vulgui guardar la vida en poder seu, amb egoisme, de fet la perdrà; però qui l'haurà perduda per causa meva —la de l'Evangelí— la retrobarà.

Mn. José Luis Arín